

Botsing

DEEL 1

Proloog

De oude ruitenwissers schrapen piepend over het glas. Het rubber is versleten, net als de pedalen onder haar gympies. Wat verwacht ze ook van een brikkie van zeshonderd euro? Ze vond hem via Marktplaats. 'Hier kun je nog zeker een jaar prima in rijden', had de verkoper gezegd. Glimlachend streelde ze het rode plaatstaal en gaf de morsige man te kennen dat de koop gesloten was. Ze klikt de radio uit. Jingle bells komt nu even haar neus uit. In haar hoofd blijft de laatste zin van het sms'je van daarnet maar rondspoken. Ze ontving het bericht vlak voor ze instapte. *Alles komt goed*. Ze mag het hopen. Eerst maar eens veilig thuis zien te komen.

Voorzichtig schakelt ze naar de derde versnelling. Sneeuwvlokken spatten tegen het raam tot ze in één veeg worden weggepoetst. Wat is het zicht beroerd door de sneeuwstorm. Zacht drukt ze het gaspedaal dieper in. Alles komt goed. Het stond er toch?

In de verte een tegenligger. De zwarte wagen die haar tegemoet komt, heeft er de vaart in. Het licht van de koplampen schijnt steeds feller in haar ogen. Ze kijkt opzij, ziet de broodtrommel van Kermit de Kikker op de passagiersstoel liggen.

De auto is nog zo'n tweehonderd meter van haar verwijderd. Ze kan het logo van de BMW nu duidelijk onderscheiden. Sneeuwvlokken wervelen voor de verchromde grill. Hoe bizar. Uitgerekend vandaag besluit Meneer Winter van zich te laten horen. Ze had het zelf niet kunnen bedenken.

Haar autobanden proberen zich vast te grijpen in het spekgladde tapijt. De BMW knippert met zijn lampen. Aan de kant. Ik moet erdoor. Het kost haar kracht om het stuur te corrigeren. Haar banden knerpen. Ze voelt hoe ze bibbert. Meer gas? Minder? Ze wil naar huis. Kerstcake bakken. Kaarsjes aan.

De BMW is nu vlak voor haar. Haar banden slippen. Ze trekt aan het stuur, knijpt met twee handen stevig in het kunststof. Haar Landrover slingert door de donkergrijze drek op de smalle landweg.

Eén inzittende, ziet ze door de ruit. Dan nemen de gladde banden alles over. Ze glijdt! Een laatste ruk aan het stuur. Haar voet nog steviger op het pedaal. De broodtrommel glijdt naar voren en buitelt omlaag, maar het enige geluid dat tot haar doordringt, is het schurende plaatstaal. De doffe bonk. Vonken in de sneeuw. Naast haar glijdt de BMW in de greppel. Takken zwiepen mee en wippen weer terug terwijl ze hun witte poederlaag verliezen.

Haar Landrover zigzagt en komt tenslotte achterstevoren tot stilstand. Ze heeft

frontaal zicht op de gekantelde auto. Achter het stuur een grote witte vlek. De airbag is uitgekapt. Eroverheen een donkere schim, zo te zien een lange winterjas. Blauw? Zwart?

Het is akelig stil buiten. Te stil. Ze klopt op haar borst. Nergens pijn. Ze is ongedeerd. Zodra ze het portier openklikt, dwarrelt de sneeuw over haar muts die ze al die tijd heeft opgehouden. Sneeuw smelt op haar gezicht. Meteen voelen haar wangen ijskoud. Haar telefoon! Ze moet 112 bellen! Vlug tikt ze het nummer in en legt uit wat er gebeurd is.

Blauw. Wit. Rood. Blauw. Rood. Wit. De zwaailichten en de achterlichten van de BMW kleuren de sneeuw telkens anders. Een politieagent rukt in de greppel de deur open. Ambulancemedewerkers duwen en trekken aan de jas, zodat ze de man uit de auto kunnen tillen. Blond haar. Kleine inhammen. Zijn ogen zijn gesloten maar als zijn lichaam op de brancard wordt geschoven, ziet ze hoe de man een paar vingers beweegt.

Ze stapt erop af, een brok in haar keel. Dit is allemaal haar schuld. Het bloed op zijn voorhoofd. Het dunne haar. De iets rossige wenkbrauwen...

'Oh nee!' Het lijkt uit haar onderbuik te komen. Schril.

De agent kijkt haar aan, negeert het geritsel van de aluminium warmtedeken die een broeder net over haar jas drapeerde.

'Dat is Cornelis!' Witte wolkjes ontsnappen uit haar mond. Ze wijst naar de brancard en slaat haar handen voor haar gezicht. 'Cornelis van Duijnkercke.'

CHARLOTTE

7 december

‘Mama?’

‘Aan de kant, mop. Je staat in de weg.’ Charlotte propt een lepel yoghurt met biologische pecannoten naar binnen en kiepert met haar vrije hand de laatste pepernoten in de pedaalemmer. Sinterklaas is alweer in Spanje. Deze zijn vast taai. Straks even kerstkransjes halen bij de chocolaterie in de Kruisstraat. Peperduur, maar wel de beste van de stad.

‘Maar mama? Hebben ijsberen het nooit koud?’

Charlotte bukt en tilt Juul op. Drukt haar neus in de hals die naar appel ruikt.

‘Ijsberen hebben het altijd superkoud! Zo koud dat ze bij jou in bed willen kruipen!’

Ze gromt en bijt in de appelnek. Juul giechelt. Tess komt met geheven berenklaauwen op het geluid af. Voor ze het weet, rollen ze met hun drieën over de grond. In haar panty zit al een haal nog voor ze in de praktijk is. Gelukkig heeft ze vandaag weinig afspraken. Ze kan best even met haar dochters stoeien. Ze zijn nog net op de leeftijd dat het kan.

Charlotte denkt al grauwend aan Juuls geboorte. Bij de eerste weeën belde ze haar man, maar kreeg hem niet te pakken. Haar moeder bracht haar naar het ziekenhuis. Vanaf de eerste seconde dat Charlotte Juul in haar armen hield, brak er een zekere hardheid in haar. Carrière maken en de juiste hakken bij de juiste jurken: niets was nog belangrijk. Enkel dat hompje mens in haar armen. Nog steeds begrijpt ze niets van al die verhalen van moeders die hun kind verwaarlozen of pijn doen.

Na de bevalling streelde haar eigen moeder Charlottes haren. Ze schudde haar hoofd. De liefde van haar leven, de man die het kind in Charlottes buik had laten groeien, reageerde niet op zijn gemiste gesprekken.

Charlotte voelt een nat mondje in haar arm bijten. Tess’ speeksel kleeft aan haar arm. Ze gromt en komt na een paar keer rollen overeind. ‘Mama moet werken!’ Uit de schaal op het dressoir van Italiaans marmer neemt ze haar autosleutels. Nog steeds hangen er twee ijsberen aan haar kuiten. Ze hurkt, neemt afscheid. ‘Als mama weer thuis is, gaan we de kerstboom zetten.’ Twee blij gezichtjes. ‘Helpt papa ook?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Papa moet werken.’ Dan knikt Charlotte naar Lopita die de kinderen bij haar wegleidt ‘Laat deze twee jongedames alvast maar op zolder een doos kerstballen uitzoeken.’

Goud. Zilver. Paars. Het maakt Charlotte niet uit. Dit jaar viert ze kerst met haar gezin. Koert heeft twee weken vrij genomen. Hij heeft het beloofd. Samen zingen ze kerstliedjes met versgebakken koekjes, al heeft Lopita die dan gemaakt. Ze is

een geluksvogel. Een bofkont. Charlotte glimlacht en zwaait nog een laatste keer naar haar twee stuiterballen in roze maillots voordat ze de deur achter zich dichttrekt.

MILOU
7 december

Milou sluit haar trouwe Ford af en tilt de tas boodschappen van de grond. Een rib uit haar lijf, zeker na Sinterklaas dat dit jaar duurder uitviel door het Stratego-spel voor Jasper. Het was het waard. De lieve vrede was weer een paar dagen teruggekeerd in huis. Vandaag verwent ze hem met kipfilet in kaassaus, zijn lievelingskostje.

De auto vergrendelt. Wat is ze blij met deze wagen, pas zeven jaar oud. Daar heeft ze in ieder geval geen zorgen om. Ze glimlacht als ze de schuimpjes in de vorm van kerstmannetjes weer opmerkt. Die verstopt ze straks in de keukenkast. Wat er ook gebeurt: met kerstmis zijn er schuimpjes.

Naast zijn buurmeisje hangt Jasper over de balustrade, zijn voeten tegen de spijlen gedrukt. Milou zwaait naar hem. Ze hoort zijn vrolijke schreeuw als dansend herfstblad naar beneden waaien. Het valt niet mee als alleenstaande moeder, maar voor deze momenten doet ze het. Alles zou ze opgeven voor haar zoon, ook al is dat de laatste tijd steeds meer.

Zodra ze zijn diepblauwe ogen ziet, zijn glunderende bekkie als hij lacht, is ze alle ellende weer vergeten. Dan bestaan de eenzame nachten niet meer. Het verdriet. De harde woorden. Er is nog maar één man in haar leven en dat is Jasper. Volgende maand wordt hij alweer negen.

Ze stapt uit de lift, zet de zware tas op de versleten tegels, en trekt haar zoon naar zich toe. Ze snuift in zijn haren en knikt naar Annet die ten afscheid haar hand opsteekt.

‘Niet aan mijn haren zitten, mama.’

‘Jij bent mijn grote knul.’

‘Laat me los.’ Hij zet met zijn armen kracht tegen haar heupen en duwt zich weg.

Milou kan nog net voorkomen dat ze valt.

‘Waarom doe jij altijd zo mega-stom?’

De woorden trekken als schuurpapier door haar maag. Ze doet zo haar best. Alles zou ze voor hem doen. Maar zijn woede van de laatste maanden is bijna niet hanteerbaar. In het nieuwe jaar, vlak na zijn verjaardag, mag hij naar de kindervertherapeut. Jasper zal toch moeten leren omgaan met zijn driftbuien. Ook zelf heeft ze het daar moeilijk mee. Gelukkig regelde de huisarts professionele hulp voor hen allebei.

Hij knijpt haar nu, te hard, en ze heft gekwetst haar armen. Jasper draait zich om en huppelt richting voordeur, alsof hij zijn uitval alweer vergeten is. Dan wijst hij met een grote glimlach naar de tas. ‘Heb je kip gekocht?’ Zijn ogen zijn zo fel. Het blauw lijkt dieper dan ooit.

‘Waar komen baby’s vandaan?’ Hij vroeg het twee jaar geleden voor het eerst. Milou had hem alles uitgelegd over dikke buiken en eitjes, precies zoals in het voorlichtingsboek uit de bibliotheek. Daarna kwamen de vragen waar ze zo tegenop zag. ‘Van wie komt mijn zaadje dan?’ ‘Waarom heb ik geen papa?’ Jasper leek zijn frustratie om het uitblijven van een voor hem bevredigend antwoord niet in de hand te hebben. Het bedplassen was weer begonnen.

Het is koud in huis. Extra vest dan maar. Milou trekt het aan en pelt een mandarijn voor Jasper die druk is met het plaatsen van zijn maarschalk op het speelbord. Op Marktplaats zoekt ze naar een kunstboom. Kaal of krom: voor een achtjarige is alles goed. Zolang er maar cadeaus onder liggen, vindt Jasper het geweldig. Deze kost tien euro. Veel geld.

‘Gore fuckbom!’

‘Jasper!’ Ze knielt naast haar zoon. Er liggen nog twee partjes mandarijn op het schoteltje. Milou geeft er één aan haar zoon en eet de andere zelf op. ‘Wat hebben we nu afgesproken? In dit huis hebben we onze eigen regels. En één van die regels is dat we...’

‘Klotebom?’

‘Gewoon bom. Of rotbom.’

Hij duwt haar weg met zijn arm. ‘Fuckmama.’

Haar hart breekt in duizend stukjes.

CHARLOTTE

8 december

In het zachte leer, haar billen en rug comfortabel door de stoelverwarming, zoekt ze door de buitenwijk waarin ze woont, richting stad. In de Kruisstraat parkeert ze voor de deur van *Chocolyne*. De verkoopster zwaait al naar haar als ze uitstapt en haar Chaneltas van de zitting pakt. Ze bestelt voor veertig euro kerstkransjes, enkel melk, en laat een frambozentaartje inpakken voor haar assistente. Die verdient het. Charlotte heeft nog nooit zo'n gemotiveerde *teampayer* ontmoet.

Op het laatste stuk naar haar praktijk passeert ze de zwerver. Ze zwaait naar hem, gebaart hem naar het verkeerslicht te komen. Hij steekt zijn duim op en Charlotte treuzelt net zo lang tot ze kan afremmen voor het oranje licht. Vlug stopt ze hem twintig euro toe. Tweemaal een overnachting in het Zwerfhuis, heeft hij haar ooit verteld. Misschien moet ze eens kijken of dat gewatteerde ski-jack van Koert nog in de kelder ligt. Hij koopt toch elk jaar een nieuwe.

De naam van haar man laat haar terugverlangen naar de keren dat Koert haar verraste met grote bossen rozen. Geen supermarktbosjes maar van die lange met dikke stelen.

Glimlachend parkeert ze voor haar kantoor en steelt een chocolaatje uit een van de drie papieren zakjes van *Chocolyne*. Goddelijk. Net zo verrukkelijk als de chocolademousse in *Table Verte*, het restaurant waar Koert haar op hun eerste date mee naartoe nam. Al toen haar vader Koert twaalf jaar geleden voorstelde als zijn nieuwe protegé, viel ze als een blok voor hem. Charlotte was achtendertig en altijd opgeslokt door haar werk. Alles veranderde door Koert. Hij gaf haar dromen. In *Table Verte* had Charlotte voor het eerst de chocolademousse geproefd. Intussen at ze die misschien wel honderd keer. Telkens met een toef slagroom en daarop een gekonfijte amarena-kers die haar lippen rood kleurden als ze erop sabbelde. Nu is haar vader overleden en zwaait Koert in zijn eentje de scepter.

Charlotte neemt nog een chocolaatje. Koert vond haar lippen nog sexyer dan al haar vaders geld, flapte hij er ooit uit. Het zijn herinneringen, beseft ze als ze het autoportier opent en haar hakken op de grond plant. Met het doosje frambozentaart voorzichtig in haar handpalmen balancerend, loopt ze rillend van de kou naar binnen.

MILOU
8 december

Eigenlijk moet ze de kapper bellen. Ze wil er met kerst leuk uitzien. Hoe mooi zou het zijn als Jasper zich haar later herinnert als een verzorgde, lieve vrouw? Ze checkt haar banksaldo en zucht. Misschien geeft haar baas haar deze maand wél wat extra schoonmaakdiensten. Jasper heeft nieuwe schoenen nodig. En bij de drogist hebben ze ook haarverf.

Uit de woonkamer komt een schreeuw. Milou rent naar Jasper, rood aangelopen door de tranen en met een kapotte Transformer-robot naast zich. Milou vouwt haar armen om hem heen en wiegt hem. Snot loopt over haar hand. Ze drukt kusjes op zijn wangen. 'Hey generaal!'

Hij kruipt in het kommetje van haar oksel. 'Waarom komt papa niet hier met kerstmis? Björn en Armelle hebben wel een papa.'

Ze slikt. Wat moet ze zeggen? Dat Jaspers vader de grootste klootzak van Nederland is? Dat de verwekker van dit goddelijke kind Milou heeft gedumpt toen hij hoorde dat ze zwanger was? Hoe kan ze dat ooit over haar lippen krijgen? 'Jouw papa wilde jou niet.' Vrieskou lijkt door haar ruggengraat omhoog te trekken als Milou weer denkt aan de dag dat ze ontdekte dat ze in verwachting was. Zijn ijskoude ogen. Ze was zo verliefd op hem. Nog zeker tot Jaspers eerste verjaardag heeft ze gehoopt dat hij zijn zoon wél wilde zien. Ze was een rund.

'Het is goed schatje.' Ze kust haar zoon. 'Mama houdt van jou tot alle sterren en weer terug.'

'Ook de poolster?'

'Juist de poolster.' Ze glimlacht als ze denkt aan het sterrenboek waarin hij nog steeds graag bladert. Milou streelt zacht over het sportshirt dat hij van Sinterklaas kreeg. Dit kind gunt ze alles. Hoe ze het gaat doen, weet ze nog niet, maar ze zal hem met kerstmis de fiets geven waar hij al maanden om zeurt.

CHARLOTTE

9 december

‘Hoe houd je de kleine man nu bezig?’ Charlotte schuift de schaal chocolaatjes naar Milou. Het voelde niet goed om thuis zoveel geld uit te geven aan lekkernijen en haar cliënten af te schepen met Prijsmepper-bonbons.

‘Afleiding. Maar het wordt steeds lastiger. Hij heeft woedebuien. Plast ook weer in bed.’

Charlotte ziet hoe Milou een tissue uit de houder trekt. Het liefst wil ze opstaan en naast haar knielen en Milou op haar knie kloppen. Het mag allemaal niet. Zelfs een oprechte omhelzing kan Charlotte een reprimande opleveren van het College van Toezicht. In plaats daarvan schenkt ze twee nieuwe koppen thee uit de thermoskan die op haar bureau staat.

‘Kan Jaspers vader niet helpen?’

‘Die heeft ons gedumpt zodra ik hem de zwangerschapsstick liet zien. Achteraf bleek hij verloofd te zijn met een andere vrouw. Daarmee zag hij wél een toekomst.’

‘Waarom was jij niet goed genoeg? Heeft hij jou dat ooit verteld?’

Voor het eerst deze sessie maakt Milou oogcontact. Charlotte schrikt van de doodse uitdrukking in Milous ogen. Ze bestudeert de dunne lijntjes om Milous mond. De fronsrimpel tussen haar wenkbrauwen. In Charlottes badkamerkast staan dagcrèmes en nachtcrèmes en oogcrèmes en serums, allemaal vanaf tweehonderd euro per stuk. Ze schat Milou zeker achtenveertig, maar als ze de geboortedatum opzoekt op het intake-formulier dat ze een maand geleden samen invulden en terugreken, leert ze dat Milou nog maar vierenveertig is. Zelf werd ze een half jaar geleden vijftig.

Charlotte heeft haar eigen leven zorgeloos ingeademd. Opgevreten. Bijna elke week dronk ze met Koert champagne in *Table Verte*, en als de ober de borden weghaalde, bestelde Koert voor haar chocolademousse. De dag dat zij hem vertelde over háár zwangerschap was hij op het restauranttapijt op zijn knieën gegaan om haar ten huwelijk te vragen. Hij had haar handen gekust. Personeel en gasten klaptten voor hen. *Table Verte* was altijd speciaal voor hen gebleven. Charlotte kijkt naar de foto van Juul en Tess die op de vensterbank staat. Jurkjes met kraagjes. Lakschoentjes. Gouden armbandjes om hun polsen.

Het liefst zou ze Milou helpen, ze voelt een band met deze vrouw, maar ook dat kan haar problemen opleveren. Anoniem dan? Een gevulde envelop met een extraatje erin in haar brievenbus? Ze heeft het adres.

Voor haar neemt Milou een praliné uit de kristallen bonbonnière en slikt hem door. ‘Neem er maar een paar mee naar huis.’ Charlotte vouwt van een dik vel

briefpapier een zakje. De twee krullerige C's lijken ineens protserig. Charlotte de Carignan. De naam van haar echtgenoot wilde ze niet. Ze was geboren als een De Carignan en zou sterven als een De Carignan. Ze is trots op die naam. Discreet vult Charlotte het tuitje met zes bonbons met opgespoten kerstboompjes en rendieren. 'Milou. Het is tijd. Geef je deze snoepjes aan Jasper? Volgens mij houdt hij net zo van chocolaatjes als zijn dappere, prachtige moeder.' Ze kan het niet laten en legt haar hand op Milous schouder.

MILOU
10 december

De opbrengst van de doos kerstballen uit de berging is teleurstellend. Nadat Milou de sleutel omdraaide en Jasper wees waar de doos kerstdecoratie stond, zag ze teleurstelling in zijn ogen. Een snoer lichtjes dat in de knoop zit en zeven ballen. Veel te weinig voor de boom die ze voor vijf euro had mogen ophalen
'Kom,' ze duwt Jasper naar haar fiets. 'Als jij achterop gaat zitten, fietst mama naar de winkel. Jij mag de kleur uitzoeken.'

Een grote glimlach verschijnt op zijn gezicht. 'Ook blauwe?'
Ze knikt.

In de Wibra telt ze haar geld. Jasper graait in de bakken. Haar salaris is nog niet binnen, maar als ze eens geen vaatwasblokjes koopt en met de hand afwast?
'Deze!' Jaspers stralende lach is onbetaalbaar. In zijn kaarsrechte rij tanden - goddank heeft hij geen beugel nodig-, herkent Milou het gebit van zijn vader.

Thuis frunnikt Jasper de haakjes aan de blauwe kerstklokken en samen ontkluwen ze het lichtsnoer. Milou wikkelt het snoer zo in de takken dat bijna alle lampjes vooraan zitten. Zo zie je niet dat het er eigenlijk te weinig zijn.

'Mam?' Een benepen stemmetje onder haar.

Milou laat de slinger in haar handen zakken.

'Als ik nou nog echt, heus waar nog steeds in de kerstman geloof, mag ik dan om een cadeau vragen?'

'Wat zou je willen hebben dan?'

'Een papa.'

Het is tijd voor een kop thee met speculaas, merkt ze. Zwijgend loopt Milou naar de keuken en zet de waterkoker aan. Uit de woonkamer komt een doffe bonk.

Gerinkel. Ze haast zich terug. Ziet het losgetrokken lichtsnoer en de wirwar aan ballen. Op de grond haar kind, zo groot en toch nog zo klein. Zijn handen tot knuisten gevormd van woede.

'Kerstmis is stom zonder papa. Was ik maar dood.'

'Ach lieverd, toch.' Met haar vrije hand raapt ze de gevallen engel op en legt hem op de corduroybroek waarvan de pijpen alweer te kort worden. Ze wiegt Jasper. Hij laat het toe. Hopelijk heeft de kindervertherapeut snel een plekje voor hem.

'Als mama kon toveren,' fluistert ze, 'dan deed ze dat voor jou.'

CHARLOTTE
12 december

‘Hoe gaat het op je werk, Milou?’

‘Schoonmaken is niet mijn droomberoep, maar ik werk graag. Wist je dat ik vroeger juridisch medewerker wilde worden?’

‘Waarom heb je dan nooit doorgestudeerd?’ Charlotte staart naar het bakje slordig in oase geprikte dennentakjes. Ze kreeg het van een oudere dame en zette het op haar bureau, de beste plek die ze kon verzinnen. Het staat potsierlijk naast het stijlvol gedecoreerde arrangement dat Charlotte zeventig euro kostte bij de bloemenjuwelier.

‘Dat komt door Jasper.’

‘Leg uit.’

‘Ik was jarenlang mantelzorger voor mijn moeder. Pas toen ze overleed ben ik gaan studeren. Ik had bijna mijn diploma toen mijn vriend me de deur wees. ‘Jij bent zwanger? Dan zoek je het maar uit. Laat dat ding in je buik maar ergens met een stofzuiger weghalen.’

Charlottes mond valt open. ‘Wat een vreselijke man.’

Milou streelt het satijnen lint dat in het peperdure kerststuk is gestrikt.

‘Neem dat stuk zo maar mee. Ik krijg zoveel kerstcadeaus. Deze kwam van de koffieleverancier.’

‘Dat is lief van je.’

Charlotte voelt haar wangen kleuren. Lief. Milou vindt haar lief. Juul zei het vanmorgen ook al. Maar wat heeft ze daaraan? Gisteren belde ze Koert op de zaak en wéér was hij niet aanwezig. In een opwelling reed Charlotte na haar werk langs *Luxxion*; het enige vijfsterrenhotel in de buurt. Koerts wagen stond op de parkeerplaats. Het beertje dat de kinderen voor hem uitzochten in Sardinië, bungelde aan de spiegel. Zodra Charlotte de statige schuifdeuren doorliep, haar hart bonkend in haar keel, wist ze het al. Ze zou hem niet vinden.

Koppig had ze de lege lobby doorkruist en de bar gecheckt. Het had gevoeld of ze een mug had doorgeslikt die was blijven leven in haar buik. Een monotoon en overheersend gezoem. Koert had dus weer een nieuwe snol. Zo’n kind met plaknagels. Charlotte wist van de vrouw op de golfclub, ook al was dat alweer twee jaar geleden. Ze wist ook van de echtgenote van een van zijn werknemers. Nu was er dus een nieuw speeltje.

‘Wat ga je koken voor Jasper met Kerst?’ Charlotte knippert met haar ogen.

Milou streelt de leuning van de stoel. ‘Chocolademousse! Die at ik vroeger vaak.’ Charlotte denkt aan de amarena-kersen.

In de ogen van Milou brandt nu een klein lampje. ‘Voordat ik zwanger was van

Jasper, had ik een heel ander leven.’ Ze perst de muis van haar hand in de stoelleuning. ‘Mijn vriend was rijk. Het was lang leve de lol.’

‘Nu niet meer?’

‘Mijn ex is nog steeds een bemiddeld man. Dat maakt het zo wrang.’ Milou snuift. ‘Hij houdt van poeha. Toen we nog bij elkaar waren, kocht hij vaak rozen voor me. En hij nam me mee uiteten. Chic-de-friemel.’ Milou zit op haar praatstoel. ‘Ik liep stage op zijn advocatenkantoor. Hij was mijn baas. Ik was hoteldebotel. Elke week witte rozen. Luxe etentjes.’

‘Toe maar.’ Charlotte maakt aantekeningen, maar als ze haar tekst terugleest staan er enkel drie namen op haar schrijfblok. *Juul. Tess. Jasper.* Ze probeert het brok in haar keel door te slikken. Dit kan helemaal niet. Ze denkt vast verkeerd. Puur toeval.

‘*Table Verte*, heette die tent. Zilveren kandelaars en servetten zo groot als mijn theedoeken.’

Ineens heef Charlotte het ijskoud. ‘Milou?’ Ze klinkt als een verkouden walrus. ‘Hoe heette jouw vriend? De advocaat van de witte rozen? Zegt de naam Koert van Duijnkercke iets? Cornelis, voor cliënten?’

De kikker in haar keel beneemt haar de adem als ze Milou zachtjes ziet knikken.

Botsing

DEEL 2

MILOU

12 december

‘Ik begrijp het niet?’ Milou bestudeert Charlottes gezicht. Charlottes wangen zijn binnen een paar minuten sneeuw wit geworden.

‘Ik vroeg of jij Koert van Duijnkercke kent? Mijn man? Cornelis is zijn officiële naam.’ Charlottes ogen lijken nu dartpijltjes die op Milou afkomen. Fel en scherp. Met gloeiende puntjes aan het einde.

‘Je praat hier telkens over jouw ex-vriend’, gaat Charlotte verder. ‘De rotzak die jou liet zitten. Hebben wij het hier al die tijd over één en dezelfde persoon?’

Kortsluiting in Milous hoofd. Ze klemt haar handen tegen haar oren. ‘Cornelis van Duijnkercke heet eigenlijk Koert?’ Meer weet ze niet uit haar mond te persen. Haar hersenen draaien overuren. Alsof iemand ze eruit heeft getrokken en in een blender heeft gestopt.

Charlotte wijst naar haar met uitgestoken vinger. ‘Is dit een grap, Milou? Heb je mij vooraf gegoogeld? Vertel je daarom al die verhaaltjes over jouw financiële ellende? Een troebel vlies vormt zich voor Milous ogen. ‘Ik begrijp er niets van.’

Charlotte rolt met haar enorme bureaustoel naar haar toe en remt af met haar pumps. ‘Kijk me aan, Milou.’

Versteend zit Milou in de Chesterfield. Nog steeds kan ze geen woord uitbrengen.

Charlotte wappert nu met haar telefoon en laat een foto zien van zichzelf naast een blonde, knappe man.

Milou knikt. Hij is het.

‘Heb je dit allemaal van tevoren bedacht, Milou? Want dat vind ik dan wel heel sneu van je.’

Milous hersenen lijken steeds harder rond te draaien in de blender. Ze bereiken het kookpunt. Hoe kan Charlotte dit van haar denken? Het gore lef! Met haar nagels krabt ze in het zachte leer. Ze hoopt dat er een kras in komt. Ze wil iets stukmaken.

Als Charlotte weer spreekt, is haar mond vertrokken tot een rechte streep. ‘Ik weet niet wat jij jezelf in je hoofd hebt gehaald, maar Koert, eh, Cornelis, is mijn echtgenoot.’ Charlotte wijst prominent naar de gouden knoep om haar vinger.

‘Hij heeft deze ring om mijn vinger geschoven.’ Charlotte haalt nu diep adem.

‘Koert is misschien een ouwe vos vol streken. Maar Koert is wel mijn vos. Begrijp je, jongedame? *Mijn* vos. Niet de jouwe.’

‘Ik... ik...’

‘Nee, Milou. Genoeg. Voor mij zijn de woorden ‘in voor- en tegenspoed’ heilig.’

Charlotte wijst naar het fotolijstje in de vensterbank. 'Koert en ik hebben samen twee dochters. Die ga ik hun papa niet ontnemen omdat er ineens een geest uit het verleden opduikt.'

Milou kijkt naar de twee popperige meisjes met blond haar. Felblauwe ogen. Dezelfde kleur als de ogen van Jasper. Wat ongelooflijk dom van haar dat ze dat niet eerder heeft gezien!

'Jij bent een indringer! Maar wat je ook bedacht hebt, het gaat je niet lukken! Of wil je geld?' Charlotte klapwiekt nerveus met haar armen. 'Natuurlijk! Je wilt dat ik de portemonnee trek!' Uit haar zwartleren tas haalt Charlotte haar portefeuille en grist er een stapel biljetten uit. 'Hier heb je geld!' Ze strooit het papiergeld door de kamer alsof het pepernoten zijn. Milou telt zeker negen briefjes van vijftig. 'Ben je nu blij, Milou? Dit is allemaal voor jou! Vrolijk kerstfeest!'

Milou kan de tranen niet meer tegenhouden. Denkt Charlotte nu ook maar één seconde dat ze dat geld wil meenemen? Dat Milou het opraapt? In geen honderd jaar! Milou heeft haar trots. Hoe kán Charlotte zo over haar denken na alle fijne gesprekken die ze samen hadden? Eén voor een biggelen warme druppels over haar wangen. 'Ik hoef jouw rotgeld niet!'

Charlotte spert haar neusvleugels wijd open. 'Ah! Dus dat is jouw tactiek! Nu alles weigeren en straks met eisen komen! Zeg het maar, Milou. Hoeveel kost het mij voor je ons met rust laat?'

'Ik moet naar Jasper toe.' Milou staat op en rukt haar jas van de kapstok. 'We zouden bij mijn moeder eten. Hutspot. Met rookworst. Dat vindt hij lekker.'

Verdorie. Wat staat ze hier nou te bazelen met haar hutspot?

'Tot nooit meer ziens.' Charlotte klinkt zakelijk. Met haar knokkels leunt ze op haar bureau. 'Een punt van een naaldhak duwt een kuiltje in het tapijt en daarmee een groot gat in een bankbiljet.'

CHARLOTTE
12 december

Charlotte trapt het gas nog dieper in. Boetes kunnen haar niet schelen. Ze móét afkoelen. Ze meldde zich af bij haar assistente en kocht bij het tankstation een doos bonbons. Zodra ze de eerste in haar mond stak, had ze al spijt. Mierzoete cacaodrab. Toch blijft ze dooreten. De eerste laag is al bijna leeg. Charlotte raast over de snelweg. Ze heeft geen idee waar ze is.

Ze haalt een stel in met een kerstboom op het dak. De stam is vastgebonden op een imperiaal. Shit. Thuis moet de boom ook nog worden gezet. Het is hét moment voor de meisjes.

Witte rozen. De rukker gaf Milou ook al witte rozen. Voor hoeveel vrouwen kocht hij die wel niet? Hij nam Milou verdorie mee uit eten in *Table Verte*. Wat zal ze hebben zitten glijden op haar stoel.

Met twee bonbons tussen haar kaken, ze proeft ze niet eens, racet Charlotte over de snelweg. Het huis. De kinderen. De geur van Koert die s'ochtends als de wekker gaat naar haar toerolt en in haar oor fluistert dat hij van haar houdt. Háár Koert. Weten al die hotelsnolletjes dat hij zijn sokken binnenstebuiten uittrekt? Dat hij van ochtendseks houdt? Bang is voor herdershonden door die ene hond uit Lissabon? Zet hij voor hen ook koffie na het vrijen? Twee klontjes suiker? Eén kuipje melk? Milou kan zoveel zeggen. Een geldwolf. Dat is ze. Ze heeft Milou echt anders ingeschat. Ze hadden zo vriendinnen kunnen worden.

Charlotte bijt op haar lip. Ergens kan ze Milou wel begrijpen. Ook Charlotte viel ooit als een blok voor Koert. Ze heeft zich vanmiddag wel heel erg laten gaan in haar kantoor. Is ze te hard geweest voor Milou? Haar keel knijpt zich samen.

Charlotte neemt gas terug. Gooit de doos bonbons op de achterbank. Ze houdt van die man. Van het rare plukje op zijn kruin dat telkens opwipt als hij lacht. Ze denkt aan Juul en Tess. Koert is de vader van haar kinderen. Als het gaat om haar gezin, vecht ze als een leeuwin. Jasper wordt heus wel groot zonder zijn vader, al doet het haar pijn dat het jochie zoveel tekort komt. Ze zal Koert vanavond een voorstel doen om dit op te lossen. Een paar honderd euro per maand? Een studiebijdrage? Van opzij schieten reclamebanners voorbij vol kerstballen en arrensleeën. Charlotte heeft kaartjes voor de schouwburgvoorstelling van *De Notenkraker*. Zij en Koert en de meisjes in nieuwe jurken met kleine handtasjes en ingevlochten haar. Koert zal haar hand vasthouden en er zacht in knijpen. Ze heeft alles wat ze wil.

Charlotte neemt een beslissing. Ze gaat eerst deze rotzooi oplossen en dan slikken en weer doorgaan. Net zoals altijd.

Ze laat het gas verder terugzakken en zet de radio aan. Chris Rea met *Driving home for Christmas*. Ze knijpt in het stuur. Dat is precies wat ze nu gaat doen. Thuis de

kerstboom optuigen met haar prinsesjes.

Charlotte duwt de richtingaanwijzer naar rechts en neemt de afslag.

MILOU
13 december

In de tweedehandswinkel legt Milou de Geox-schoenen in maat 35 in haar mand. Wat een geluk! Ze vond net ook al een prachtig boek voor Jasper. Nu nog de fiets en ze is klaar. Ze wil graag vrolijk zijn om zoveel voorspoed, maar iets in haar drukt op haar maag. Is het de ruzie met Charlotte? Het idee dat deze fantastische, lieve vrouw denkt dat zij een *golddigger* is? Of gaat dit om Jaspers verdriet nu het weer bijna kerst is en hij zijn vader nog nooit heeft mogen knuffelen? Wat kan ze doen? Elk jaar opnieuw belde ze Cornelis in zijn kantoor. Telkens kwam ze met een andere smoes langs zijn secretaresse, die trouwens ook elk jaar weer anders klonk. Zodra Cornelis, of Koert zoals hij zich dus noemt, haar stem hoorde werd hij korzelig. Hij hing op voordat ze kon uitleggen waarom ze dacht dat het voor Jasper beter is als Cornelis één keer met hem wil koffiedrinken. Een kriebel danst door haar maag. Het is bijna kerstmis, het feest van de vrede. Jasper wordt bijna negen. Zodra Koert zijn zoon ziet, de kleur van zijn eigen ogen herkent, wordt hij vast nieuwsgierig naar dit fantastische jongetje. Jasper heeft dezelfde glimlach. Datzelfde gekke kruintje op zijn achterhoofd. Milou rekent de schoenen en het boek af en voelt zich ineens stukken lichtvoetiger dan daarnet. Zo gaat ze het doen. Een charmeoffensief. Dát is haar goede voornemen voor het nieuwe jaar. Ze gaat het gewoon nog een keer proberen en Goliath trotseren.

Thuis sluit ze zichzelf op in de badkamer. Met haar billen op de badmat plukt Milou aan het katoen tot ze voldoende moed heeft verzameld. Langzaam toetst ze het nummer in.

‘Confrère Van Duijkercke alstublieft.’

De jonge stem twijfelt. ‘Met wie spreek ik?’

‘Meester Broddels. Het betreft de zaak in Hoevelaken.’

Het is haar tactiek voor dit jaar. Ze heeft op Google gevonden dat Cornelis -ze vindt Koert nog steeds vreemd klinken-, bezig is met deze zaak.

Haar truc werkt. Ze hoort een klik. Dan zijn stem.

‘Jasper wil je graag zien.’ Geen introductie. Geen namen. Dan hangt hij meteen op.

‘Ben je daar weer?’

‘Het is bijna kerst. Je hebt een zoon, weet je.’

‘Ik heb maar twee kinderen.’

‘Jasper is er ook! Hij heeft jouw genen! Jouw lach!’

‘Jouw Jasper is een bastaard. Je had hem moeten laten vernietigen.’

‘Doet het jou dan niets dat jouw kind kapot gaat door jouw gedrag?’

Een zucht. 'Zolang het leeft is het niet kapot. Koop maar een hamburger voor hem.'
'Corné? Mag ik een foto van hem sturen? Of dat we voor jouw kantoorraam
zwaaien en jij hem ziet? Dan kun je zelf beslissen of je een keer met hem...'

'Opzouten, Milou. Ik heb mijn eigen leven. Ik hoef dat hondsvot niet.'

'Maar...'

'Val me verder niet lastig.'

'Jasper heeft grote problemen. Hij moet naar een kindercoach en heeft driftbuien.'

'Die heeft hij dan niet van mij. *Ad calendas Graecas*, Milou. Dat is advocatentaal
voor tot nooit meer ziens. Begrijp je dat met je domme kop?'

'Jasper heeft je nodig!'

'Sodemieter op met dat kutkind. Ik ga ophangen. Als je me nog één keer belt, klaag
ik je aan wegens *stalking*.' Een klik.

'Mama?' Een zachte kloep op de badkamerdeur. 'Huil jij?'

Shit. Jasper staat voor de deur. Heeft hij iets gehoord? Ze had de telefoon niet op
speaker. Ze controleert het scherm. Een bolletje schuift van links naar rechts.

Verdorie. Ze heeft op opnemen gedrukt.

'Mama? Zal ik thee voor ons zetten? Dan mag jij mijn koekje.'

Milou drukt op het bolletje. Het staat nu keurig stil. Net als ze het gesprek wil
wissen, bedenkt ze het.

'Ik kom eraan, lieverd. Mama zet thee voor jou.' Ze staat op en klopt de pluisjes van
haar broek. Met haar vinger schuift ze het bolletje naar Whatsapp. 'Of een mini-
mars? Lust je die?' Ze veegt haar tranen weg met haar mouw en drukt op *send*.
Laat Heilige Charlotte maar eens horen wat haar man voor een eikel is.

CHARLOTTE
13 december

Ze heeft Lopita naar het tuinhuis gestuurd. Haar au-pair vermaakt zich maar met koekjes bakken of uren beeldbellen met haar familie in Mexico. Dat doet ze toch al hele avonden, dus een extra middag kletsen is vast geen straf. De kinderen zijn op school en de drie pluisjes die Lopita nog zou opdweilen, kunnen best een dag blijven liggen.

Twaalf keer luisterde ze naar de geluidsopname die ze daarnet ontving. Dit was wel degelijk de stem van haar Koert. Het was tevens de meest onaangename man die ze ooit hoorde. Deze kant van Koert kent ze niet. Zo keihard. Hoe kán ze nog in hem geloven? Het zal nooit meer goed voelen: samen op de bank, de meiden in pyjama tussen hen in. Jasper is ook een kind! Hij is net zo bijzonder voor Milou als Juul en Tess voor haar zijn.

Ze wilde écht in Koert geloven. In haar huwelijk. Ze wilde de rust behouden en geen dingen oppoken. Jarenlang zag Charlotte zijn ontrouw door de vingers. Liet hem weggkomen met al zijn egotripperij van háár geld nota bene. Maar zo harteloos weglopen van je eigen vlees en bloed? Als moeder verteert het haar. Naast zo'n man wil ze niet in bed liggen.

Ze rilt als ze aan Koerts handen denkt. Zijn vingers die over en in haar gleden. En in Milou. In de stagiaire. De golfdame. Zijn receptioniste. Wel de lusten. Niet de lasten.

Een koppel duiven lijkt in haar schedel te pikken.

Woest stormt Charlotte door het huis. Daarnet draaide ze alle fotolijstjes om waarin zij samen met Koert stond. Op vakantie in de Malediven. Het weekend Parijs waarin Tess was verwekt. Het is na deze geluidsopname te laat voor hoor en wederhoor, de term waarmee Koert haar als advocaat zo graag om de oren slaat. Charlotte voelt haar ingewanden rommelen. Hotel *Luxxion*. De eenzame bevalling van Juul. De stofzuiger die Milou maar moest inschakelen om 'dat ding te vernietigen'. Jasper, die een hondsvot is. Hoe kán hij. Een knulletje van acht! Al haar ledematen doen zeer. Ze is getrouwd met een monster.

Ze heeft spijt van haar eerdere gedachten. Milou is geen snol. Milou is een hardwerkende, ploeterende moeder die beter verdient. De hufter.

Charlotte voelt in Koerts jaszakken. Ze hijgt van de spanning. Een verfrommelde factuur. Twee bossen van veertig euro bij de bloemist. *Per sempre, allerliefste. Voor altijd.* Ze weet de tekst op haar kaartje nog exact. Nu begrijpt ze waarom haar naam er niet op stond. Hij mocht de twee bossen niet verwisselen. Charlotte smijt de kwitantie op de tegelvloer. Met z'n fokking rozen.

Ze schopt haar pumps uit en stormt in haar dunne panty naar het kantoor van haar

man. Ze komt er zelden, maar in tijden van oorlog is alles geoorloofd, nietwaar? Wanneer heeft Milou haar affaire dan gehad? Waren zij en Koert al getrouwd? Charlotte telt met haar vingers. Jasper is ruim acht. Met de zwangerschap erbij wil Charlotte het afronden op negeneneenhalf jaar. Haar eigen Juul is negen. Tess zes. Verbijsterd strijkt ze door haar haar. Jasper zat al in Milous buik vóór die avond in *Table Verte* waarin Koert haar ten huwelijk vroeg! Hij was zo blij geweest. Ze ziet hem nog naast al de andere gasten staan klappen als een blij ei. Blosjes op zijn wangen.

Hoe ging dat ook alweer bij Milou? Hoe anders reageerde Koert op háár aankondiging van de zwangerschap? Charlotte probeert zich het gesprek van gisterochtend te herinneren. Wat zei Milou ook alweer? Oh ja. De stofzuiger. Ze kijkt in de Italiaanse spiegel met de gouden lijst die boven de schouw hangt. Hij kostte een fortuin, net als de antieke penduleklok eronder. Stel dat Milou gelijk heeft? Koerts avontuurtjes begonnen dan al vóór hun huwelijk. Charlotte ziet haar pupillen stipjes worden. Haar beste jaren heeft ze geïnvesteerd in deze man.

Ze schuifelt naar zijn bureau en gaat zitten in de Napoleon-stoel. De laden schuiven stroef open maar zitten niet op slot. Charlotte doorzoekt de stapel papieren. Verzekeringen. Een spaardeposito voor de kinderen. In de volgende la liggen postzegels. Lege enveloppen. Een kopie van een brief van de rechtbank. In het pennenbakje blinkt een verzilverde Parker-pen. Koert schrijft altijd met vulpennen van Montblanc. Ze neemt de balpen omhoog. Zestig euro. Hooguit. Daar hoeft zij niet mee bij hem aan te komen. Voorzichtig draait ze de pen door haar vingers en leest de inscriptie. *Jij bent de vleugels van onze vlucht*. De duiven op haar hoofd pikken nu door de dunne hoofdhuid heen. Pijn in haar hoofd en haar hart. Er was er dus nóg een.

Ze loopt terug naar de spiegel en smijt de klok tegen het glas. Het gerinkel lucht haar op.

De klootzak.

MILOU
14 december

De wasmachine rammelt in de badkamer. Milou kan het natte beddengoed nog voor het ontbijt op het balkon hangen. Vanavond *binget* ze lekker een foute kerstfilm op de bank met voor haar en Jasper een kommetje chips. Ze draait een rondje om haar as. Waar is Jasper eigenlijk?

‘Jasper?’ Zacht sluipt ze naar de woonkamer. Leeg. In zijn kamer is hij ook niet. ‘Hey, generaal? Waar ben je?’

Met zijn gezicht tegen de koude ruit gedrukt staat Jasper voor de vensterbank in de keuken. Hij beweegt zijn vinger over de ruit. Met zijn nagel lijkt hij een tekening te volgen. Ze kijkt een tweede keer. Het lijkt wel of er iets op het raam is geschreven. ‘Heb jij de vingerverf gepakt zonder dat ik het weet?’

De verbaasde blik van haar zoon zegt genoeg. Ze kijkt door het raam en ziet de grote vegen. Zijn het letters?

Met haar vest stevig tegen zich aan getrokken, de wind blaast guur op de galerij, opent Milou de voordeur. Over de hele voorkant van haar huis zitten bruine krullerige vegen. Milou zet een stap naar achteren. Ze fronst haar wenkbrauwen tegen het ochtendlicht en focust op de koeienletters. *Huwelijksstoker*. De laatste letter is nauwelijks leesbaar omdat de verf op was.

Er heeft een hond gepoept op de galerij. Het stinkt. Milou speurt de betonnen platen af. De vloer is brandschoon. Enkel een platgetrapt boterhamzakje. Ze drukt haar neus tegen het raam en ruikt de strontlucht opnieuw. Dan begrijpt ze het. De letters zijn geschreven met ontlasting. Ze kokhalst en ziet dan Jaspers koppie door het keukenraam. Gelstekels op zijn hoofd boven prachtige perzikwangen. Hij zwaait naar haar.

Ze zwaait terug en loopt naar binnen. Staand voor het aanrecht vult ze een emmer water en pakt een verpakking snoetenpoetsers. Blijkbaar is de aanval geopend.

Wat denkt dat vreselijke kakkens wel.

Pas als ze de emmer heeft omgespoeld en Jasper naar school heeft gebracht, vindt ze de moed om Charlotte te appen.

Valt me tegen van je. Laat me met rust.

De vinkjes worden meteen blauw. Dan een groene tekst. Madame de-Psycholoog is aan het typen. Wat wil dat mens haar überhaupt nog zeggen?

Kan ik vanmiddag met je praten?

Twijfelend staart Milou naar de tekst. Dit soort mensen heeft ze niet nodig. Dat ze maar in haar luxe villa stikt. Zij heeft Jasper. Meer heeft ze niet nodig op deze wereld. *Charlotte-Du-rijke-stinkerd* bekijkt het maar.

CHARLOTTE
16 december

‘Ik ben blij dat je er bent.’ Charlotte strijkt een pluk haar achter haar oren. Vandaag draagt ze het los. Het leidt de aandacht af van de donkere kringen onder haar ogen.

‘Ik wist het echt niet’, zegt Milou.

‘Ik geloof je. Ik had nooit zo tegen jou mogen uitvallen, Milou. Ik heb er spijt van. Ik mag jou niet meer behandelen nu ik dit weet, maar dat betekent niet dat ik je nooit meer wil zien.’ Nerveus duwt Charlotte de pluk nogmaals terug, ook al zit die nog praktisch muurvast. ‘Ik ben nieuwsgierig naar Jasper.’

‘Je bedoelt dat Jasper bij jou in therapie kan?’

‘Iets anders.’ Ze hoort haar eigen stem trillen. Verdorie. Het lijkt wel alsof ze weer veertien is. De eerste keren dat ze Koert zag, klonk ze ook als een dronken kettingzaag. Zou Milou merken dat ze nerveus is? Milou raakt haar theekop in ieder geval niet aan en kijkt stoïcijns voor zich uit.

‘Wat wil je dan?’ Milou knijpt de lettergrepen af.

‘Heb je Cornelis ooit nog gesproken? Ik bedoel, de afgelopen jaren? Heeft hij jou nog gezien?’

‘We hadden elk jaar in december eenzelfde gesprek als dat jij digitaal ontving. Ik probeer contact te maken. Hij scheldt me uit.’

Charlotte schudt bijna onmerkbaar haar hoofd. ‘Maar dat is toch onmenselijk?’

‘Stront op de ruit smeren. Dat is pas onmenselijk.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik vond het niet leuk, Charlotte. Het duurde een uur voordat de ramen weer schoon waren dankzij jouw grapje.’

‘Ik begrijp je niet? Welke ramen?’

‘Sorry.’ Milou roert nu met haar theelepel in het kopje. ‘Ik dacht dat jij mij een rotstreek hebt geleverd, maar ik zie hoe groot jouw ogen worden. Volgens mij ben jij het niet geweest.’ Hardop slurpend vertelt Milou over de ramen vol levensgrote strontletters.

Charlottes gezicht is vol walging. Hoe laag kan Koert zinken? En belangrijker: hoe lang blijft zij dit nog accepteren? Ze ziet zichzelf weer vertwijfeld lopen op de parkeerplaats voor hotel *Luxxion*. Net voordat ze vertrok, zag ze het Golfje van Juuls pianolerares. Op de passagiersstoel lagen een bos witte rozen en een papieren tas van een bekend lingeriemerk.

Milou tikt onrustig met haar schoenen op het tapijt. ‘Je hebt me nog niet verteld wat jij wilt?’

Charlotte buigt zwijgend voorover. Ze schuift over het bureau een envelop naar voren en wipt de bovenkant met één vinger open. Alleen zo kan Milou de dikke

stapel bankbiljetten zien. 'Ik wil scheiden van die narcistische smeerlap, Milou. Ik wil wraak. En jij gaat me daarbij helpen.'

Botsing

DEEL 3

CHARLOTTE

22 december

Bij de *MacDonalds* blijft Charlotte buiten zitten. Ze heeft een dikke jas van Koert om zich heen getrokken. Een kasjmier sjaal om haar hoofd. Vanaf een gemeentelijke picknickbank van een gehucht waar ze nooit eerder was, spreekt ze een student aan. Ze duwt een briefje van twintig euro in zijn handen. 'Als je twee aardbeienmilkshakes voor me koopt, mag je de rest houden.' Hij accepteert het geld.

Mooi. Niemand kent haar hier, maar mocht er trammelant komen, dan staat ze nergens op camera. Discretie is het toverwoord.

Daar is Milou. Haar blonde haar steekt af tussen de grijze en zwarte stroom jassen. Charlotte moet daar straks iets van zeggen. *Better safe than sorry*, nietwaar? Ze steekt haar hand op en zwaait naar de blondine.

'Hier ben ik!'

De student staat weer bij haar, dit keer met twee grote kartonnen bekers met een gele M erop. Charlotte bedankt hem hartelijk en wenst hem fijne feestdagen. Als ze aan haar eigen Kerstdagen denkt, voelt ze een kriebel. Warme chocolademelk drinken met de meisjes. Ze zal piano spelen op de vleugel en expres vals zingen omdat ze weet dat Juul en Tess daar vreselijk om moeten lachen. Daarna rijden ze naar de voorstelling van *De Notenkraaker* in de schouwburg. Dit keer zonder noten. Ze giechelt bijna onmerkbaar om zichzelf en haar foute grap. Wat is het lang geleden dat ze zich zo ontspannen voelde. Haar lijf tintelt. Alles komt goed. Ze voelt het gewoon.

Milou schuift tegenover haar op de houten bank die ijskoud moet aanvoelen onder haar dunne broek. Dappere Milou. Al direct vanaf de eerste ontmoeting voelde Charlotte de klik tussen hen twee. Koert had in ieder geval voordat hij partner werd wél een goede smaak. Zodra haar vader de zaak aan hem overdeed en ook bij Koert het geld binnenstroomde, blies zijn ego op als een luchtballon die telkens moest worden bijverwarmd door een nieuwe hittepetit in zwartkanten niemendalletjes. Charlotte schuift een van de twee milkshakebekers naar Milou en denkt aan de tas lingerie in de donkerblauwe golf. Terwijl ze proost, rilt ze.

'Heb je alles goed gegoogeld?'

Milou begrijpt haar vraag direct.

'Het is een precisieberekening. Ik moet exact de linkerflank raken, net achter de

wielkast. De 'tegenpartij', Milou tekent nu haakjes met haar vingers, 'heeft voorwielaandrijving, dus alleen met een juist uitgevoerde duw op die plek zal de wagen probleemloos in de greppel verdwijnen.'

Charlotte zuigt aan haar rietje. 'Well done, dame.' Ze buigt voorover en strekt haar arm. Nu mag ze wel in Milous schouders knijpen.

'Ik heb na vandaag alleen geen auto meer. Die Landrover zal wel *total loss* worden verklaard.'

'Maak je daar alsjeblieft geen zorgen om. Die zeshonderd euro is voor mij kleingeld.' In Charlottes buik wriemelt een vreemde kriebel. Zo'n rups aan een touwtje die straatventers laten dansen op de keitjes van Parijs of Rome. Het voelt aangenaam en vervelend tegelijk. Een huwelijk opgeven is vreselijk. Charlotte heeft al die jaren zo hard gevochten. Zelfs tegen beter weten in. Maar de man die ze de laatste weken ontdekte onder het flinterdunne laagje vernis, bleek een onaangename vreemde voor haar. Met zo'n rat wil ze geen Kerstmis vieren. Toch overheerst dankbaarheid. Charlottes nieuwe leven wacht. Ze verlangt naar rust en eerlijkheid. Weg met al dat bedrog. Ze wil ze vergeten: de avonden dat ze tevergeefs aan een gedekte tafel op Koert wachtte. De leugens. Het wegdraaien in bed als ze met hem wilde vrijen. 'Ik heb hoofdpijn, schatje'. Hij had gewoon zijn portie die middag al gehad.

'Ga je hem niet missen?' Milou wipt het deksel van haar beker en neemt een grote slok. Koert vond het altijd banaal. Drinken uit kartonnen bekers. De meiden zullen het geweldig vinden.

'Als kiespijn, Milou. En als hij zijn dochters wil zien, regel ik het zo dat dit alleen kan als hij contact opneemt met Jasper. Jouw zoon heeft recht op tenminste één goed gesprek. Koert is dan misschien advocaat, maar ik weet genoeg van de rechten van het kind.'

'Het zal Jasper erg helpen.'

'En ik zal jou helpen.' Charlotte grinnikt. 'Maar niet meer in mijn spreekkamer.' Ze knipoogt naar Milou.

De dansende rups is weer terug in Charlottes buik.

MILOU
24 december

Ze rekt de muts af bij de kassa. Hij is spuuglelijk en vol geborduurde rendieren, maar hij sluit haar hoofd goed af. Er is geen enkele haar of oorbel meer te zien als ze hem draagt, precies zoals Charlotte vroeg. Goede tip. Hij zal haar niet herkennen.

De rode Landrover is een week geleden overgeschreven. Milou kreeg voor haar Ford een paar duizend euro op haar bankrekening gestort, plus een vrijwaringsbewijs. Nu staat de knalrode Landrover die ze betaalde met Charlottes geld op haar te wachten bij pomp vier. Het is een wrak van de weg, dat geeft ze grif toe. De banden zijn spekglad. De smoezelige man had er zelfs nog naar gewezen. 'Die komen de keuring niet meer door. Je kunt het canvas op sommige plekken al zien. Maar het motortje is prima!'

Milou had een grimas niet kunnen onderdrukken. Deze auto was perfect. 'Je bent gek', zei haar moeder geschokt. 'Je was stapelgek op die Ford!' 'Dit is nu even goedkoper', jokte ze. De echte waarheid zal ze nooit durven vertellen. Alleen zij en Charlotte kennen die.

Op de parkeerplaats bij het tankstation controleert Milou of er camera's hangen. Ze ziet niets. Mooi. Donkere wolken pakken samen. Op het journaal sprak de weervrouw over een sneeuwstorm. Milou blaast warme adem in haar handpalmen en schopt een laatste keer tegen de banden voor ze instapt.

Vrachtwagens laten het oude barrel schudden als ze brullend optrekken en terug de snelweg oprijden. Milou streelt met haar vinger over Jaspers Kermit-de-kikker broodtrommel en kijkt naar de verdwijnende achterlichten. Alles zal beter worden. Jasper krijgt straks échte winterkleding. Zoveel kip als hij op kan. Een donzen dekbed.

Strooiwagens rijden af en aan op de snelweg. Op de landweg waar Milou straks moet zijn, komen ze niet.

De telefoon die ze vorige week van Charlotte kreeg, piept. Een *pre-paid*. Niet te traceren. Straks moet ze hem weggooien. Dat hebben ze zo afgesproken. 'Geen enkel spoor, Milou. We moeten onzichtbaar blijven.'

Buiten vallen de eerste vlokken. Ze opent de sms.

Hij rijdt nu weg.

In een volgend bericht staat het kenteken van de zwarte BMW.

Nu is het Milous beurt. Met haar Ford verkende ze al een paar keer de landweg van de golfclub naar de dure villa die Charlotte erfde. Achter de meidoornhagen in de berm versmalt het asfalt en is de greppel het minst diep. Precies daar moet het

gebeuren. Ze heeft zelfs de BMW-garage gebeld. Koerts patserbak is uitgerust met gordijnairbags, dubbel gepantserde kreukelzones en rolbescherming. Er kan niets misgaan. De vooraf ingestudeerde schuiver moet lukken.

Milou schakelt de versnelling in zijn één en rijdt naar de grote container achter het tankstation. *Showtime*. De sneeuwvlokken die uit de lucht vallen, zijn een teken.

Miljoenen cadeautjes die op haar pad komen. De genade van de natuur.

Een laatste appje.

Alles komt goed.

Precies zoals afgesproken opent Milou het zware plaatstalen deksel. Ze steekt de telefoon in een openstaande vuilniszak vol restafval van de vrachtwagenchauffeurs.

De tekst zit vanaf nu in haar hoofd. Ze weet wie hem verstuurde.

Ze stapt opnieuw in, drukt haar gymschoen stevig op het pedaal. En geeft gas.

CHARLOTTE
24 december

De deur van de bloemist rinkelt merkwaardig. Meteen als Charlotte over de drempel stapt, voelt ze zich welkom in deze kleine winkel vol kerstgroen en indrukwekkende amaryllissen. Vreemd eigenlijk. Al jaren koopt ze bonbons bij *Chocolyne* en nog nooit ging ze hier naar binnen. En dat terwijl deze winkel slechts één deur verder zit. Het hoefde eerder nooit.

‘Zegt u het maar.’ Een vriendelijk gezicht bestudeert Charlotte. Frisse blossen op de wangen van de verkoopster. Een stoffen haarband die losse plukken haar weghoudt.

‘Wat ruikt het hier lekker.’ Charlotte flapt het eruit. ‘Naar kaneel en eucalyptus.’ De bloemiste glimlacht. ‘Ik ben dol op wintergeuren. Ze maken me vrolijk. Maar een boeket narcissen of fresia’s in de lente kan ik ook niet weerstaan.’

‘Het is voor mij veel te lang geleden dat ik in een bloemenzaak was. Die van u is werkelijk prachtig.’ Charlotte wijst naar de plank vol vazen. ‘Ik denk dat ik hier vaker zal komen. Maar laat ik vandaag eens beginnen met een groot boeket.’ Ze wijst naar een hoge plastic emmer. ‘Doe die maar. Twintig stuks.’

De vrouw met de haarband buigt voorover en trekt één voor één de witte rozen uit het water. ‘Is het voor een speciale gelegenheid?’

Charlottes wappert zich koelte toe. Is het hier zo warm? Of verbeeldt ze zich dat? Dan hervindt ze zichzelf. ‘Dat kun je wel zeggen ja.’

Ze kijkt naar buiten terwijl de bloemiste het dunne papier om de lange dikke stelen wikkelt. Haar ogen prikken. Overal lichtslingers in dennengroen in straatlantaarns. Zingende kinderen op straat.

Dit jaar wordt het een vreemde kerst. Een soort bevrijdingsfeest. Vandaag gaat ze zich bevrijden van een rottend gezwel dat haar al lang tergt. Dat haar ingewanden langzaam opvreet en haar ’s avonds in bed te vaak laat huilen. Volgend jaar begint compleet anders dan ze een maand geleden dacht. Ze zal kussenslopen vol janken, dat weet ze zeker. Maar ze is sterk. Ze is de trotse mama van twee zalige ijsberen. Charlotte heeft haar huis en haar eigen naam die ze nooit opgaf. En er is een goedlopende praktijk waaruit ze een prima inkomen haalt. Eindelijk ziet ze de zon weer door de wolken schijnen.

Ze kan het zelf. Ze kan zélf naar de bloemist om daar zoveel witte rozen te kopen als ze maar wil. Ze heeft toch zeker geen vent nodig voor bloemen? Charlotte glundert als ze haar pincode intoetst.

MILOU
24 december

Geconcentreerd stuurt ze de Landrover over de landweg. Er is nog geen enkel spoor te zien. Ze is de eerste die hier rijdt sinds het sneeuwt. Heel in de verte zoeft een zwarte wagen richting splitsing. Daar zul je hem hebben. Straks eerst het kenteken goed controleren voordat ze plan B in werking zet.

Altijd was Milou de braafste in de klas. De meest hardwerkende collega. De trouwste dochter. Milou was de moeder die op school knutselles gaf als Jaspers juffrouw assistentie vroeg. Wat heeft het haar gebracht? Elke dag lijkt een veldslag. Reclamefolders uitspitten. Tweedehands kleding voor zichzelf en Jasper. Blij zijn met een lullig zakje kerstschuimpjes. Allemaal omdat die klootzak haar behandelde als een *nobody*. Ze had verdorie een diploma kunnen hebben. Als alles is opgelost met één mooie deuk, dan is dat het offer dat Milou zal maken voor Jasper. Weg met het brave moeke. Een oermoeder. Dat is ze.

De BMW komt steeds dichterbij. Het kenteken klopt. Ze ziet zelfs zijn blonde haren boven zijn gebruinde gezicht. Hij knippert nu met zijn lichten dat zij hem moet laten passeren.

Milou voelt de oerkracht in zich opwellen. Stuurt naar rechts. Natte drab spettert in een waterval achter de wielen van de BMW omhoog. Nu geeft ook Milou plankgas. Ze hoort de oude motor brullen. Die is inderdaad nog prima. Met beide handen houdt ze het stuur vast. De snelheidsmeter schiet omhoog. Nog veertig meter. Dertig. Daar is de wielkast.

Met al haar kracht geeft Milou een ruk aan het stuur en zet zichzelf schrap.

‘Dat is Cornelis!’ Witte wolkjes ontsnappen uit Milous mond. Ze wijst naar de brancard en slaat haar handen voor haar gezicht. ‘Cornelis van Duijnkercke.’ Met haar handen over haar mond gedrukt, rent ze op haar gypies naar de greppel. Niet overdrijven nu. Een beetje in shock moet ze zijn. Precies zoals ze gelezen heeft in het handboek voor psychologie. Milou kijkt naar haar voeten. Ze had dikkere sokken moeten aantrekken.

Achter haar hoort ze geknerp van voetstappen in de sneeuw.

‘Dat is mijn oude baas! Ik ken hem nog van vroeger!’

De agent schuift dichterbij. ‘Ik verstond u niet goed. Deze meneer is uw baas?’

Milou schudt haar hoofd. ‘Hij wás mijn baas. Vroeger. Ik heb hem al zeker acht jaar niet gezien.’

‘Blijft u even stil staan, alstublieft? Ik snap dat u geschrokken bent, maar de ambulancebroeder wil naar u kijken. Daarna stel ik u nog wat vragen. Is die rode auto van u?’

Milou klappertandt van de kou. 'Ik heb hem pas net. De oude was te duur in de verzekering. Mijn financiën zijn niet heel rooskleurig, weet u. U mag mijn bankgegevens opvragen, hoor. Ik heb geen geheimen. Kerst is een dure tijd voor me. Deze auto van Marktplaats was goedkoper.'

Milou tuurt door haar wimperharen heen. De blik van de agent is meelevend. Hij schudt zacht zijn hoofd en klopt nu zelfs op haar arm. Alles gaat perfect.

'Ach gossie.' Zijn stem klinkt vol empathie als hij de Kermit-de-kikker-broodtrommel opmerkt die naast de voorstoel ligt. 'U bent ook nog mama?'

'Ik heb een zoon. Jasper. Zijn vader is een Italiaanse vakantieliefde.' Ze voelt haar wangen gloeien nu de leugen zo routineus uit haar keel floept.

De agent ziet het niet. 'U kon hier niets aan doen, mevrouw. Echt niet. Deze sneeuwstorm heeft niemand voorzien. En mag ik eerlijk met u zijn? Die Marktplaats-meneer moet zich schamen. Hij had deze auto nooit mogen verkopen aan een alleenstaande moeder.' Hij klapt hoofdschuddend zijn opschrijfboekje dicht. 'U valt helemaal niets te verwijten.'

De takelwagen draait de zo goed als verlaten weg op. De oranje TL-bak bovenop het dak verlicht al flitsend de sneeuw die maar blijft neerdalen. Het lijkt alsof iemand in de hemel pakken vol watten leegschudt. Alle remsporen op de landweg zijn inmiddels bedekt met een dikke laag poedersuiker.

'Ik breng u naar huis', zegt de agent. 'Komt u daar maar rustig bij. De verzekering neemt contact met u op. Van ons hoort u waarschijnlijk nooit meer iets. Dit loopt allemaal met een sisser af. Heus. Alhoewel ik vrees dat meneer de kerst waarschijnlijk doorbrengt in het ziekenhuis.'

Milou lacht verlegen. Het is precies de lach waarvan haar moeder altijd zegt dat ze op een lammetje lijkt. De lach die Jasper ook heeft als hij met zijn 'please please please?' vraagt om échte cola.

De agent houdt het autoportier voor haar open. 'Kom maar, jongedame. Het is kerstavond. Ik breng je even thuis.'

Milou slaat het hengsel van haar handtas om haar schouder en zakt in de rijdersstoel.

De agent klikt haar gordel dicht. 'Je bent goed geschrokken, hé?'

Milou staart door de voorruit.

Door het tokkelen van de portofoon heen, doen de ruitenwissers hun werk. Dunne stroompjes ijswater glijden omlaag. Milou slikt het brok in haar keel door. Het zat er al veel te lang. Eindelijk is het weg.

Ze is bijna thuis. Hopelijk heeft de oppas de kachel al hoger gezet.

CHARLOTTE
25 december

De hoge muren komen op haar af waardoor het lijkt of ze een skipiste afdaal. Alles om Charlotte heen is wit.

Het is goed zo. Ze hoeft hier na dit bezoek nooit meer te komen. Hij zoekt het maar uit in zijn dure privé-kliniek met à la carte-menukaart en massageservice. Koert komt hier niets te kort.

Met haar rechterhand betast Charlotte de vingers van haar linkerhand. Het voelt vreemd zonder de ring die ze net op zijn nachtkastje legde. 'Misschien kun je hem nog omsmelten voor de nieuwe mevrouw Van Duijnkercke.' Ze kon het niet laten. Het was uit haar keel geglipt. Een stoomwolk uit een fluitketel.

Hij had haar aangekeken en met zijn kin omhoog zijn neusvleugels opengesperd. Pure minachting. Dat was alles wat hij voor haar kon opbrengen na bijna tien jaar samen. Daarna spuugde hij op het laken. Veel meer kon hij ook niet met zijn rechterarm en -been in een katrol.

Een lichte hersenschudding, een gebroken arm en een gebroken been, had de arts gezegd. En natuurlijk die prachtige jaap op zijn voorhoofd die hem doet lijken op Scarface. Net goed. Dat maakt hem vast minder populair bij de dames. Wat Charlotte betreft, komt hij er nog veel te goed vanaf. Hij mag van haar best nog een tijd kwijlen of niet meer op zijn billen kunnen zitten.

Ze had naar hem gekeken, het verbitterde gezicht in zich opgenomen, en een klein moment nog enige empathie gevoeld. Bijna pakte ze het pak biologische cranberrysap en schonk een glas voor hem in. Ze had de rietjes al zien liggen. Bijna. Want net voor ze voorover kromde, zwaaide de deur van zijn privékamer open en stond de pianojuf van haar kinderen voor zijn bed. Rudolf het rendier danste in haar oren. In haar armen droeg ze een fruitmand. Koert lust geen fruit. Die drinkt alleen van die dure *smoothies*. De stress in de ogen van de jonge vrouw verraadde haar zorgen om hem. Charlotte had naar de trouwring op het kastje geknikt en was weggelopen.

Haar hakken tikken op het vlekkeloze linoleum. Verpleegsters lopen af en aan. Ze passeert een enorme kerstboom met kaartjes erin die volgeschreven zijn met wensen en dromen.

Ze bijt zacht in haar lip. Haar eigen dromen borrelden te lang onder de oppervlakte. Ze zag alles troebel. Nu is alles duidelijk, zelfs zonder een kaart in een plastic boom. Ze wil niet langer dat haar meiden opgroeien met een moeder die zich laat koeioneren. Die pikt wat zij allemaal heeft gepikt. Charlotte ademt diep in en uit. Meneer de Advocaat met zijn dure maatpakken en fijne maniertjes. En

tegelijkertijd de grootste kleuter van allemaal.

Voor haar laat een kind zijn ballon los. Het koordje wiebelt steeds hoger, richting plafond. Charlottes gedachten golven mee. Ze strekt haar arm en kan hem nog net grijpen. Dát is wat ze moet doen. Het leven grijpen. Juul en Tess worden powervrouwen! Net zoals Milou. En wat betreft Jasper... Wat is ze benieuwd naar hem.

Vanavond geeft ze Milou de envelop. Na het kerstdiner van uit Schotland geïmporteerde zalm en de chocolademousse die ze in een literbak bestelde bij *Table Verte*. Onder de boom staat een prachtige fiets die Milou voor Jasper uitzocht. Charlotte gunt het hem zo.

Ze giechelt als ze aan de rode envelop denkt. Een waardebon voor een vakantie voor vijf personen naar de Franse alpen. Milou en zij voelen de klik al. Deze kerstvakantie wil ze Jasper beter leren kennen. Ze gaat goedmaken wat Charlottes 'binnenkort ex-man' allemaal voor hem heeft verprutst. Ze heeft geen DNA-test nodig om te zien dat hij een broertje is van Tess en Juul. Hij zal weer lachen. Goede schoenen dragen. Charlotte zal er persoonlijk voor zorgen dat Milou hem alle kansen kan geven die hij in dit leven nodig heeft.

Vorbij de schuifdeuren van de uitgang wordt ze bijna verblind door de middagzon die weerkaatst in de sneeuw. De lucht ruikt naar schone was. Naar zonnebloemen. Dit wordt de beste kerst sinds jaren. Een huis vol kinderen. Een nieuwe vriendin. Een harmonieus leven vol nieuwe kansen.

Bij haar auto staan twee silhouetten. Een blonde vrouw, stralend en zwaaiend. Achter haar heupen verstopt een jongen in een dun blauw windjack. Zijn haargel glanst. Charlotte hoort het gegiechel van die ochtend toen ze de haren van Juul en Tess kamde. Haar meiden willen enkel glitterspray.

Ze steekt haar arm omhoog en steekt het zebrapad over richting parkeerplaats. Thuis wachten haar dochters. Lopita heeft het binnen vast al gezellig gemaakt met warme chocolademelk en schalen vol rood witte-zuurstokken. In de keuken de rozen die ze gisteren voor zichzelf kocht. Vijf kerstsokken bungelend aan de schouw.

Charlotte kijkt naar het wolkendek dat openbreekt. Nog meer zonnebloemen. Ze glimlacht als ze ziet hoe Jasper haar nieuwsgierig opneemt met zijn prachtig blauwe ogen.

'Alles komt goed,' mompelt ze.